

*Episcopul cel duhoonicesc, liniștit
și blând, de un an de zile
ne însoțește din eternitate*

Episcopul Vasile Flueraș era, cu prezența lui tonifiantă, atât de drag sufletului nostru. El, după spusa lui Anton Cotruș, se dăruie mereu, oricând și orișicărui. Și lucrul acesta îl făcea mereu, de zeci de ani.

În căsuța de pe strada Lingurarilor, alături de mămica lui Rozalia, le era gazdă și celor ce veneau cu sufletul plin de bucurie și celor ce veneau cu multele lor necazuri. Era limanul tuturor. Plecau de la el cu sufletul mângâiat și întărit. Își lua apoi gentuța și era prezent în toate casele unde era nevoie de el, nu numai în cartierul Mănăștur, ci în tot orașul Cluj.

Eu l-am cunoscut pe când eram tânăr inginer în Cluj, iar el era deja student la teologie. De pe atunci era implicat în această misiune de a-i ajuta pe cei ce au nevoie de un suflet cald. Și nu pot uita că, deși era riscant pe atunci, câteva suflete evlavioase care aveau mașină de scris îl ajutau să multiplice literatură religioasă.

A fost hirotonit de către Arhiepiscopul Teofil și a făcut multă misiune. Preot celib fiind, după Revoluție

s-a călugărit și a ajuns Starețul Mănăstirii Nicula. Cu sufletul lui cald a făcut mulțime de ucenici. Nu-mi pot socoti un merit faptul că i-am fost naș de călugărie, pe atunci fiind episcop tânăr, iar slujba tunderii în monahism a făcut-o Preasfințitul Irineu. Mănăstirea de mețanie a fost cea a Sfântului Ioan Botezătorul de la Alba Iulia, unde era stareț părintele Ioan Cojan, un apropiat al dânsului.

Așa cum spuneam, nu a rămas în Arhiepiscopia Alba Iuliei, ci a ajuns stareț la Nicula și Exarh al mănăstirilor din Arhiepiscopia Clujului. Mitropolitul Bartolomeu l-a chemat la slujirea de episcop, lucru pe care l-a împlinit cu toată dăruirea, făcându-se tuturor toate. Poate că efortul mare pe care l-a făcut l-a și dus la accidentul cerebral care i-a provocat trecerea în eternitate.

Nu se cruța pe sine. Și înainte de a deveni episcop, și după, le-a fost la mulțime de oameni duhovnic. Îi ajuta duhovnicește și, cât putea, chiar și material. Iar legătura cu oamenii apropiați Bisericii, inclusiv din străinătate, o păstra cu sfințenie.

Trebuie să mărturisim că ne lipsește și în virtutea dragostei ce i-o purtăm vom organiza un simpozion comemorativ la Muzeul Arhiepiscopiei, iar apoi un parastas solemn.

Dumnezeu să-i dea bucuria pe care o merită, împreună cu îngerii Săi.

†ANDREI

*Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului
și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului*